

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. V. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2025, č. j. 33 Az 1/2025-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 12. 2024, č. j. OAM-1584/BA-BA07-D04-2024, rozhodl o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 11. 2024 tak, že (I.) žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); (II.) řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu; (III.) státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Maltská republika (dále jen jako „Malta“).

[2] Stěžovatel v **žalobě** namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou spatřoval v tom, že ačkoliv byla státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu určena Malta, rozhodl žalovaný o žádosti stěžovatele tak, že řízení o ní zastavil. Žalovaný tedy zastavil řízení, o kterém podle jeho rozhodnutí měla rozhodnout Malta. Řízení o žádosti v důsledku toho nebylo vedeno a Malta ho nemůže dokončit ve smyslu čl. 18 odst. 2 nařízení Dublin III. Stěžovatel dále namítal, že i podle žalovaného jsou ubytovací podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu na Maltě nevyhovující a nehygienické. Pokud tedy žalovaný uvedl, že na pokojích je ubytováno až 24 osob, jedná se o systémový nedostatek, ze kterého vyplývá, že žadatelé žijí v podmínkách, které je možno označit za nelidské a ponižující. Stěžovatel namítal, že za této situace měl žalovaný postupovat podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[3] **Krajský soud** dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, jelikož stěžovatel disponoval maltským vízem a Malta tedy byla příslušná k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu; svoji odpovědnost i přijala. Krajský soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky dle § 25 písm. i) zákona o azylu, byl žalovaný povinen řízení zastavit. Krajský soud podotkl, že došlo k zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochraně toliko v České republice, což stěžovateli nebrání v podání nové žádosti v příslušném státě. Krajský soud také odkázal na čl. 18 nařízení Dublin III, dle něhož je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z výše uvedeného článku plyne povinnost Malty převzít stěžovatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel během správního řízení nenamítal žádné konkrétní systémové nedostatky, ty uplatnil až ve správní žalobě. Krajský soud konstatoval, že ze zprávy Informace OAMP Malta, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 17. ledna 2020 vyplývá, že situace okolo ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltě trpí dílčími nedostatky, zejména tedy v části týkající se hygieny a počtu ubytovaných v jedné místnosti v ubytovacích střediscích. Nelze však dojít na základě těchto informací k závěru, že by tyto nedostatky dosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné hodnotit jako nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. V této souvislosti pak krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[4] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož se týká otázky, která nebyla doposud judikaturou řešena, a tou je, zda v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu může pokračovat jiný stát poté, co Česká republika řízení o mezinárodní ochraně pravomocně zastaví. Dále namítá dopad rozsudku krajského soudu do svého hmotněprávního postavení, jelikož Malta v jeho důsledku nemůže dokončit řízení o mezinárodní ochraně stěžovatele. Dle stěžovatele krajský soud argumentuje, že může podat novou žádost o mezinárodní ochranu na Maltě, tím však pomíjí podstatnou část jeho argumentace, kdy žalovaný řízení o mezinárodní ochranu zastavil, aby jej dokončila Malta. Stěžovatel namítá, že Malta potvrdila svou příslušnost posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v době, kdy ještě řízení nebylo zastaveno. Podle stěžovatele by Malta postupovala jinak v případě zastaveného řízení. Dle stěžovatele je pro jeho advokátku na Maltě informace o zastavení řízení překvapující, jelikož o tom v dokumentaci případu není zmínka.

[5] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** trvá na tom, že se při posouzení žádosti stěžovatele žádné nezákonnosti nedopustil a souhlasí s rozhodnutím krajského soudu. Žalovaný uvádí, že se obstaral dostatek relevantních podkladů pro své rozhodnutí, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi a vypořádal veškeré námitky stěžovatele. Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost nebo ji zamítnout pro nedůvodnost.

[6] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

pokračování

stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu a následné zastavení řízení o ní. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikatorní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak, krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se ani nyní odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Stěžovatelovou jedinou námitkou je, že řízení o jeho mezinárodní žádosti nemělo být zastaveno, jelikož v něm měla pokračovat Malta, která je dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III místně příslušná; stěžovatel rovněž tvrdí, že Malta má být účastníkem řízení.

[11] Ze spisu se podává, že posledním vízem, kterým stěžovatel disponoval, bylo vízum udělené Maltskou republikou, které mělo platnost do 29. 7. 2024. Stěžovatel tudíž měl především cestovat na Maltu a pobývat tam; a zde měl podat i žádost o mezinárodní ochranu. Stěžovatel tak neučinil, přicestoval do České republiky, kde vykonával nelegální zaměstnání.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný postupuje pouze podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, dle kterého je žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, „*je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie*“. Přímo použitelným předpisem je čl. 12 odst. 4 nařízení

Dublin III, dle kterého platí: „*Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států*“. V případě stěžovatele se použije čl. 12 odst. 2 tohoto nařízení, dle kterého platí: „*Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil...*“ Tímto státem je nepochybně Malta, která svoji příslušnost výslovně uznala vyjádřením ze dne 3. 12. 2024. Česká republika tedy není příslušná k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu. V tom případě je žalovaný povinen řízení zastavit dle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel nepochopil podstatu nynějšího řízení, jelikož jeho podstatou není meritorní posouzení jeho žádosti, na něž nemá zastavení řízení o mezinárodní ochraně v České republice jakýkoliv vliv. Podstatou nynějšího řízení je tak pouze určení příslušného státu Evropské unie k jejímu projednání. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice je nepřijatelné dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tak mu nezbyvá nic jiného, než řízení o mezinárodní ochraně zastavit dle § 25 písm. i) téhož zákona. Jakýkoliv jiný postup by byl nezákonný. Tvrdí-li stěžovatel, že Malta má být účastníkem řízení, nelze mu přisvědčit. Ta svoji příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany deklarovala a uvedla možné dny transferu stěžovatele na Maltu; nic dalšího v této fázi řízení již nečiní. To, jak věcně posoudí stěžovatelovu žádost o mezinárodní ochranu je v její gesci a žalovaný není oprávněn do věcného posouzení žádosti stěžovatele jakkoliv zasahovat. Nařízení Dublin III bylo na úrovni unijního práva přijato právě proto, aby nebyla vedena současně různá řízení o mezinárodní ochraně v několika státech. Pokud tedy jeden členský stát zjistí, že není k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný, tak je jeho povinností kontaktovat členský stát, který příslušný podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III je, a ten, pokud svoji odpovědnost přijme, tak žadatelovu žádost o mezinárodní ochranu posoudí a předtím ve spolupráci se správními orgány České republiky zajistí přesun žadatele do tohoto odpovědného členského státu. Nelze přisvědčit stěžovateli, že by Malta postupovala jinak, pokud by jí bylo známo, že žalovaný řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zastaví. Jak jinak by postupovala, už ale stěžovatel nespecifikuje. Nejvyšší správní soud podotýká, že Malta je stejně jako Česká republika vázána nařízením Dublin III, a pokud stěžovateli vydala vízum, tak musí přijmout i svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, což učinila. Pokud stěžovatel namítá, že v dokumentech k jeho případu o tom nemá Malta žádné informace, tak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že především sám stěžovatel těmito informacemi disponuje, jelikož mu byl prokazatelně doručen rozsudek krajského soudu prostřednictvím jeho advokáta. Dále Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, že stěžovateli bylo prokazatelně doručeno i rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení. Všechny tyto informace je tedy schopen svojí maltské advokátce zprostředkovat.

[14] Kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, proto ji odmítl.

pokračování

[15] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, tudíž mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. dubna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu